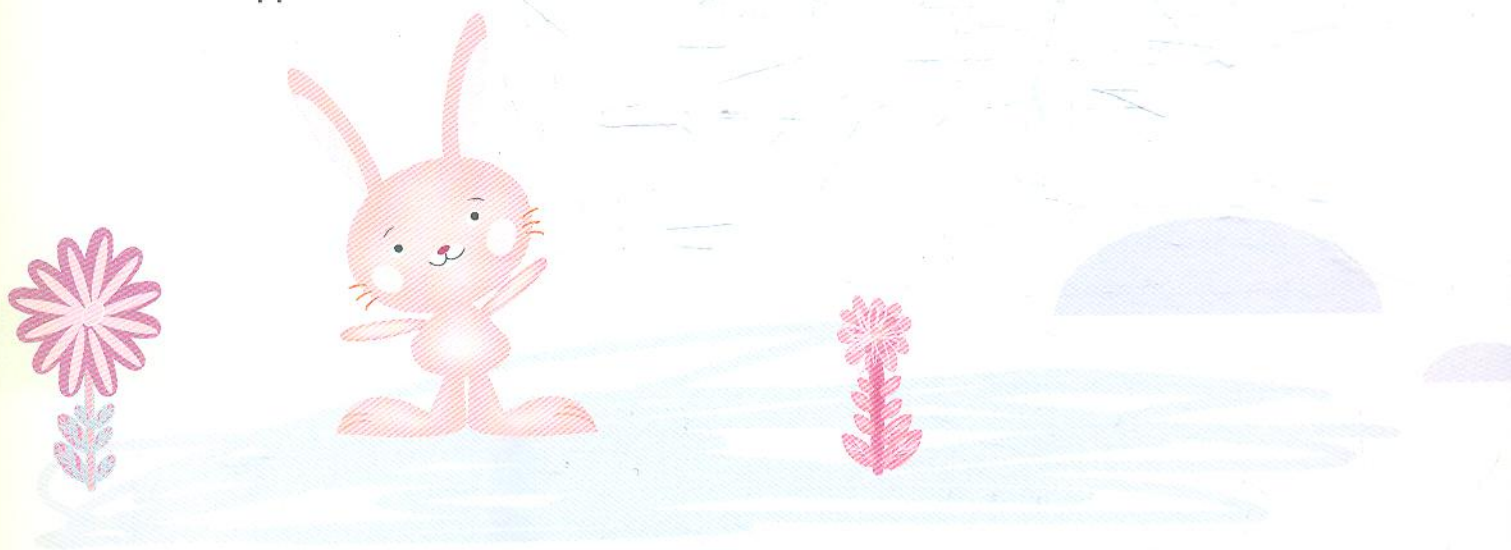

ЗАЗДРІСТЬ

Наприкінці літа зайчик Вухась вибрався погостювати у своїх троюрідних бабусі й дідуся. Це були далекі родичі, тож він ще жодного разу не бував у них, хоча й знав, що вони живуть у якійсь чарівній місцині.

Місця, де жила його рідня, були справді дивовижними, тож Вухась вирішив щодня ходити на прогулянку, щоб побачити якомога більше.

Якось Вухась забрів аж до болітця. Навколо росли чудернацькі квіти, а над ними літали бджоли і джмелі.

Зайчик задумався і не помітив, як наблизився до пагорба.

— Ого, які в тебе вуха! — почув він раптом. На пагорбі сиділа якась тваринка із синім хутром.

— Гм, вуха як вуха, — помацав свої вуха зайчик і запитально поглянув на тваринку.

— Твої вуха... великі такі... — протягнула тваринка заздрісно. — Я б теж такі хотіла!

Вухась не знав, що на те відповісти. А синя незнайомка спустилася з пагорба і підійшла ближче.

— І хвіст у тебе такий... такий маленький хвостик... і я такий хочу! От чому в мене не такий?!

Вухась зазирнув собі за спину, щоб роздивитися власний хвіст, але, звісно, нічого не побачив, бо хвостик у нього й справді був малесенький-куцесенький, як і має бути у зайця.

Коли те, що має хтось, здається кращим, ніж твоє власне...

